

POSTANOWIENIE

Dnia 12 grudnia 2019 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Eugeniusz Wildowicz

na posiedzeniu w trybie art. 535 § 3 k.p.k.

po rozpoznaniu w Izbie Karnej w dniu 12 grudnia 2019 r.,

sprawy **Ł. T.**

skazanego z art. 62 ust. 1 i 2 ustawy z dnia 29 lipca 2005 r. o przeciwdziałaniu narkomanii i in.

z powodu kasacji wniesionej przez obrońcę skazanego
od wyroku Sądu Okręgowego w T.

z dnia 1 marca 2019 r., sygn. akt II Ka (...),

zmieniającego częściowo wyrok Sądu Rejonowego w T.

z dnia 19 listopada 2018 r., sygn. akt II K (...),

p o s t a n o w i ł

1. oddalić kasację jako oczywiście bezzasadną,

**2. zwolnić skazanego od zapłaty na rzecz Skarbu Państwa
kosztów sądowych postępowania kasacyjnego.**

UZASADNIENIE

Ł. T. został oskarżony o to, że:"

1. „w dniu 11 listopada 2017 r. w T. woj. (...) wbrew przepisom ustawy posiadał środki psychotropowe w znacznej ilości w postaci amfetaminy o wadze 124,22 grama netto oraz środki odurzające w postaci marihuany o wadze 5,17 grama netto”, tj. o przestępstwo z art. 62 ust. 1 i 2 ustawy z dnia 29 lipca 2005 r. o przeciwdziałaniu narkomanii (Dz.U. z 2005 r. Nr 179, poz. 1485);

2. „w dniu 11 listopada 2017 r. w T. nie stosując się do wyroku Sądu Rejonowego w D. z dnia 17 czerwca 2016 r. sygn. akt II K (...) orzekającego zakaz prowadzenia pojazdów mechanicznych wszystkich kategorii przez okres 3 lat począwszy od dnia 25 czerwca 2016 r. oraz do Decyzji Prezydenta Miasta T. z dnia 6 października 2016 r. sygnatura WKO.(...) o cofnięciu uprawnień do kierowania pojazdami jechał drogą publiczną jako kierujący pojazdem mechanicznym w postaci samochodu osobowego marki L. numer rejestracyjny (...)”, tj. o przestępstwo z art. 244 k.k. i art. 180a k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k.

Sąd Rejonowy w T., wyrokiem z dnia 19 listopada 2018 r., uznał oskarżonego Ł. T. za winnego popełnienia zarzucanego mu czynu z art. 62 ust. 1 i 2 ustawy z dnia 29 lipca 2005 r. o przeciwdziałaniu narkomanii i za to skazał go na karę roku i 8 miesięcy pozbawienia wolności (pkt I). Uznał oskarżonego za winnego również czynu z art. 244 k.k. i art. 180a k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k. i za to skazał go na karę 6 miesięcy pozbawienia wolności (pkt II). Na podstawie art. 85 § 1 k.k. i art. 86 § 1 k.k. wymierzył oskarżonemu karę łączną 2 lat pozbawienia wolności (pkt III).

Od powyższego wyroku apelację złożył obrońca Ł. T. zarzucając:

1. „naruszenie przepisów postępowania mające wpływ na treść zaskarżonego orzeczenia, a to art. 7 k.p.k. polegającego na błędnej ocenie materiału dowodowego w postaci wyjaśnień oskarżonego i odmówienie wiarygodności depozycjom złożonym w przed Sądem w wyniku czego doszło do błędu w ustaleniach faktycznych polegających na przyjęciu, że Ł. T. miał świadomość, że przedmiotowe substancje odurzające znajdują się w samochodzie;
2. błąd w ustaleniach faktycznych polegający na przyjęciu, iż:
 - substancje odurzające znalezione w samochodzie marki L. (...) należały do Ł. T. w sytuacji, gdy przedmiotowy samochód nie należał do oskarżonego oraz na zatrzymanych przedmiotach nie ujawniono odcisków palców,
 - Ł. T. był w posiadaniu substancji odurzających w postaci amfetaminy w ilości 124 gram oraz 5,17 gram amfetaminy w sytuacji, gdy jak wynika z opinii biegłego w worku foliowym znalezionym w samochodzie L. znajdował się proszek o masie netto 108,80 gram, w którym znajdowało się około 4,134 gram amfetaminy oraz susz rośliny o masie 4,83 gram zawierający 10,5 % składników aktywnych”, a

nadto z ostrożności procesowej,

3. „naruszenie przepisów prawa materialnego, a to art. 62 ust. 2 ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii, polegającej na błędnej jego wykładni i uznaniu, że znamię ilościowe „znaczej ilości” należy interpretować jako ilość substancji zdolną odurzyć kilkudziesięciu osób nieuzależnionych w sytuacji gdy zgodnie z utrwalonym stanowiskiem judykatury przez „znaczną ilość” należy rozumieć taką ilość substancji, która jednorazowo zaspokoi kilkadziesiąt osób uzależnionych, z uwzględnieniem celu sprawcy z jakim posiadał przedmiotowe substancje, co doprowadziło do jego błędnego zastosowania”.

Wskazując na powyższe wniósł o „zmianę zaskarżonego orzeczenia i uniewinnienie oskarżonego od czynu opisanego w pkt I, zmianę zaskarżonego orzeczenia w pkt III i IV poprzez ich uchylenie, ewentualnie o dopuszczenie i przeprowadzenie dowodu z opinii biegłego z zakresu toksykologii celem ustalenia jaką ilość osób uzależnionych jednorazowo zaspokoiłaby porcja amfetaminy oraz suszu roślinnego stanowiące przedmiot niniejszego postępowania, zmianę opisu czynu poprzez usunięcie z czynu zarzucanego w pkt I znamienia ilościowego i uznanie, że zachowanie oskarżonego wyczerpuje znamię czynu opisanego w art. 62 ust. 1 ustawy o przeciwdziałaniu narkomani, zmianę zaskarżonego orzeczenia w pkt I i orzeczenie względem oskarżonego kary łącznej roku pozbawienia wolności”.

Sąd Okręgowy w T., wyrokiem z dnia 1 marca 2019 r., zmienił zaskarżony wyrok w ten sposób, że ustalił iż oskarżony posiadał 108,80 gram substancji z zawartością 3,8% amfetaminy (4,134 grama) oraz 4,83 grama marihuany, a orzeczoną za ten czyn karę pozbawienia wolności obniżył do roku; w miejsce kary łącznej orzeczonej w pkt III wymierzył oskarżonemu za zbiegające się przestępstwa karę łączną w wysokości roku i 2 miesięcy pozbawienia wolności, a w pozostałym zakresie zaskarżony wyrok utrzymał w mocy.

Od powyższego wyroku kasację wniósł obrońca skazanego. Zarzucił rażące naruszenie art. 62 ust. 2 ustawy z dnia 29 lipca 2005 r. o przeciwdziałaniu narkomanii, poprzez jego zastosowanie na skutek dokonania błędnej wykładni znamienia „znaczną ilość” i uznanie, że znaczną ilość substancji odurzającej lub psychotropowej określa się na podstawie ilości dawek aktywnych, jaką można

uzyskać z danej porcji substancji, a nie ilości jednorazowych dawek danej substancji dających możliwość zaspokojenia potrzeb osoby uzależnionej, tj. doprowadzenia jej do stanu bycia pod wpływem danej substancji.

W konkluzji skarżący wniósł o uchylenie zaskarżonego wyroku i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania właściwemu sądowi.

W odpowiedzi na kasację prokurator Prokuratury Rejonowej w T. wniósł o jej oddalenie jako oczywiście bezzasadnej.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje.

Kasacja podlegała oddaleniu jako oczywiście bezzasadna.

Podniesiony w niej zarzut rażącego naruszenia art. 62 ust. 2 ustawy z dnia 29 lipca 2005 r. o przeciwdziałaniu narkomanii (dalej: u.p.n.) był bowiem chybiony.

Po pierwsze dlatego, że w istocie został skierowany pod adresem wyroku Sądu pierwszej instancji, co koliduje z art. 519 k.p.k., zgodnie z którym stronie kasacja przysługuje od prawomocnego wyroku sądu odwoławczego kończącego postępowanie. Sąd odwoławczy wprawdzie zmienił wyrok Sądu pierwszej instancji (przyjął, że skazany posiadał mniejszą ilość narkotyków oraz złagodził karę pozbawienia wolności), lecz utrzymując w mocy tenże wyrok w pozostałym zakresie, prawa materialnego, a więc także powołanego w zarzucie kasacji art. 62 ust. 2 u.p.n., przecież nie stosował. Skoro tak, to nie mógł dokonać jego błędnej wykładni, również w zakresie znamienia „znaczna ilość” i w rezultacie rażąco ten przepis naruszyć. Obrazy prawa materialnego nie można było też, co oczywiste, upatrywać w zaakceptowaniu przez ten Sąd oceny prawnej zachowania skazanego dokonanej przez Sąd pierwszej instancji. Ponieważ tożsamy zarzut podniesiono w apelacji, w kasacji należało stawiać zarzuty nieprawidłowej kontroli odwoławczej, a więc np. rażącego naruszenia art. 433 § 2 k.p.k., a nie ponawiać zarzut obrazy prawa materialnego.

Po drugie dlatego, że wbrew skarżącemu Sąd odwoławczy wcale nie przyjął, iż znaczną ilość substancji odurzającej lub środka psychotropowego określa się na podstawie ilości dawek aktywnych, które można uzyskać z danej porcji substancji (środka). Natomiast – odwołując się do jednolitego w tej materii stanowiska „wszystkich sądów” – przyjął, że za znaczną ilość w rozumieniu ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii, uznaje się taką, która pozwala na odurzenie

kilkudziesięciu osób, dodając przy tym, że już „zwracał na to uwagę Sąd Rejonowy w zaskarżonym wyroku” (s. 6 uzasadnienia). Ten zaś - uzasadniając przyjętą kwalifikację prawną czynu oskarżonego z art. 62 ust. 2 u.p.n. - stwierdził, że ilość znaczna to taka, która wystarczy do jednorazowego odurzenia co najmniej kilkudziesięciu osób (s. 5- 6). Wyrażone przez ten Sąd stanowisko znajduje więc potwierdzenie w orzecznictwie, w tym m.in. w postanowieniu Sądu Najwyższego z dnia 23 września 2009 r., I KZP 10/09, gdzie stwierdzono, że jeżeli przedmiotem czynności wykonawczej przestępstw określonych w ustawie z dnia 29 lipca 2005 r. o przeciwdziałaniu narkomanii jest taka ilość środków odurzających lub substancji psychotropowych, która mogłaby jednorazowo zaspokoić potrzeby co najmniej kilkudziesięciu osób uzależnionych, to jest to "znaczna ilość" w rozumieniu tej ustawy (zob. też: postanowienia Sądu Najwyższego z: dnia 14 lipca 2011 r., IV KK 127/11; z dnia 22 stycznia 2013 r., V KK 244/12; z dnia 25 września 2018 r., V KK 303/18).

Sąd odwoławczy powołując się na poglądy wyrażane w piśmiennictwie ponadto stwierdził, że przy ustalaniu tego znamienia (tj. znacznej ilości) nie uwzględnia się indywidualnych przypadków, w tym oddziaływania narkotyków na poszczególne osoby, tylko przyjmuje się przeciętną, zwyczajową dawkę środka i jego masę lub objętość i tym samym rzeczywiście nie rozważył oddziaływania tych narkotyków zarówno na osoby uzależnione, jak i osoby sporadycznie zażywające narkotyki. Jednak nawet przyjęcie kryterium dawki odpowiedniej dla osoby uzależnionej, a więc kilkakrotnie większej niż dla osób zażywających narkotyki sporadycznie, prowadziłoby do wniosku, że posiadane przez skazanego narkotyki w postaci 108,8 g amfetaminy i 4,83 g marihuany (w łącznej ilości 510 dawek) mogły odurzyć kilkadziesiąt takich osób, co mieści się w zakresie znamienia typu kwalifikowanego, określonego w art. 62 ust. 2 ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii.

W świetle powyższego, podniesiony przez skarżącego zarzut rażącego naruszenia przez Sąd odwoławczy przepisu prawa materialnego – art. 62 ust. 2 u.p.n., poprzez jego błędną wykładnię był także nietrafny merytorycznie.

Kierując się powyższym Sąd Najwyższy orzekł, jak w postanowieniu, przy czym o kosztach sądowych postępowania kasacyjnego na podstawie art. 624 § 1 k.p.k. w zw. z art. 637a k.p.k.